

KAJET - WARMIŃSKO-MAZURSKI KWARTALNIK OŚWIATOWY

ukazuje się od 1993 roku

REDAGUJE ZESPÓŁ:

Barbara Antczak
Agnieszka Spikert
Wojciech Tański
Wiesława Zielińska

REDAKTOR NACZELNY

Wojciech Tański

ADRES REDAKCJI
Warmińsko-Mazurski
Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli
10-447 OLSZTYN
ul. Głowackiego 17
tel. 89 522-85-18 pok. 114
e-mail: kajet@wmodn.olsztyn.pl

SKŁAD KOMPUTEROWY

Leszek Kalinowski

Redakcja zastrzega sobie prawo do dokonywania zmian formalnych oraz skrótów w tekście.

TREŚĆ NUMERU

W. Tański - Drodzy Czytelnicy	3
A. Spikert - „Sześciolatek” idzie do klasy czwartej	5
B. Osik - Egzamin maturalny z filozofii	6
G. Szymborski - Kraina tysiąca tysięcy jezior i innowacji	8
E. Gudaniec - Utracona czy ocalona tożsamość?	9
A. Goljał, M. Szalc - XL Okręgowa Olimpiada Geograficzna12	
L. Kalinowski - VI Ogólnopolskie Seminarium	13

Z ŻYCIA SZKÓŁ

J. Ulatowska-Letko - 35-lecie Szkoły Mistrzostwa Sportowego14	
J. Krzyżanowska - XIII Dzień Papieski - „Papież – dialogu”	15
D. Hilińska - Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży	16
K. Gajewski - Adwentowa zbiórka żywności	17
K. Kisielew - Bezpieczna droga do szkoły	17
G. Lipińska - Ferie z gitarą i komputerem	18
G. Lipińska - Zajęcia podczas ferii zimowych	18
A. Suchowiecki - Ze szkoły niepublicznej w szeroki świat	19
G. Lipińska - Czy wiemy co jemy?	20
G. Lipińska - Kochające serce jest zawsze młode	20
K. Gajewski - Wielkopostny gest miłosierdzia	21
G. Lipińska - Zdrowe żywienie w szkole	21
G. Lipińska - Noworoczne Spotkanie z Mikołajem	22
G. Lipińska - Międzynarodowy Dzień Przytulania	22
A. Stańczak - Dzień na TAK	23
Rodzic B. Z. - Rodzinka.pl	23
D. Hilińska - Ośmiu Wspaniałych	24

Drodzy Czytelnicy,

do napisania takiego wstępu zainspirował mnie zamieszczony w tym numerze artykuł Agnieszki Spikert, a zwłaszcza kwestia „obwiniania” nauczycieli jednego etapu edukacyjnego przez drugi etap edukacyjny. Aż chciałoby się sparafrazować słowa Mikołaja Reja:

„Książd pana wini, pan księżda,
A nam prostym zewsząd nędza...”
i napisać: a uczniom „zewsząd nędza”.

Niestety, już chyba wrosło w tradycję polskiej szkoły zrzucanie przez wyższy etap edukacyjny na niższy odpowiedzialności za poziom wiadomości i umiejętności uczniów. Jest to jeden ze sposobów „usprawiedliwiania” niezadawalającej skuteczności dydaktycznej danego etapu edukacyjnego. I tak: nauczyciele I etapu edukacyjnego (edukacja wczesnoszkolna) twierdzą, że dom rodzinny nie wyposaża dziecka w podstawowe umiejętności umożliwiające mu podjęcie aktywności szkolnej, nauczyciele II etapu edukacyjnego (szkoła podstawowa) nie rozumieją, jak uczniowie prezentujący „tak niski poziom” mogli opuścić I etap edukacyjny, nauczyciele III etapu (gimnazjum) wyrażają jeszcze większe zdziwienie w odniesieniu do etapu II. Najbardziej zdumieni w tym zakresie bywają nauczyciele pracujący na IV etapie (szkoła ponadgimnazjalna). Najczęściej u źródeł tego zdziwienia leży, tzw. „diagnoza na wejściu”, ograniczająca się do testowania uczniów przez pierwsze dwa tygodnie ich uczęszczania do pierwszej klasy wyższego etapu edukacyjnego, przez niemalże wszystkich przedmiotowców. Wyniki tych często przypadkowych, niewystandaryzowanych narzędzi badawczych rzadko służą rzetelnemu ustaleniu poziomu wiadomości i umiejętności uczniów. Zazwyczaj mają na celu „upupić” uczniów i przyprawić „gębę” nauczycielom niższego etapu edukacyjnego (terminy z „Ferdydurke” Gombrowicza). Przepuszczeni przez „magiel diagnozy wejściowej” uczniowie coraz bardziej utwierdzają się w przekonaniu, że edukacja nie jest przyjemnością i szukają sposobu jakby się od niej wymigać, nie narażając się nauczycielom i pokładającym w nich nadzieję rodzicom. Na to tracą zbyt dużo cennej energii, którą mogliby wykorzystać z pożytkiem w procesie uczenia się.

A co dzieje się z tak konsekwentnie i skrupulatnie przeprowadzonymi „diagnozami na wejściu”? Najczęściej na ich podstawie formułuje się wniosek, że w tym roku uczniowie mają jeszcze niższy potencjał edukacyjny niż ci z poprzedniego roku. Wyniki „diagnozy” i wniosek prezentuje się na posiedzeniu rady pedagogicznej, fakt ten odnotowuje się w protokole z niej i... i na tym koniec. Wszyscy przypominają sobie dopiero o „diagnozie na wejściu” wtedy, kiedy trzeba wytłumaczyć niezadawalające wyniki na sprawdzianie czy egzaminach zewnętrznych.

W gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych ustala się kryteria rekrutacji zazwyczaj w taki sposób, aby przyjąć tylu uczniów, żeby w dobie niżu demograficznego zapewnić w miarę możliwości pracę wszystkim zatrudnionym nauczycielom. Tym

sposobem do szkoły trafia coraz więcej uczniów, których potencjał edukacyjny jest znacznie niższy od dotychczas preferowanego przez daną szkołę. Dodatkowo zostaje potwierdzone to wspomnianą już formą „diagnozy na wejściu”. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest duża niezdawalność uczniów na koniec I klasy, bo przecież „są tak słabi, że nie można ich puścić dalej”, bo przecież „zaniżą wyniki egzaminu”. W całej tej sytuacji zapomina się o zwykłej odpowiedzialności za podejmowane decyzje i nie liczy się z ich konsekwencjami. Przyjmując takich, a nie innych uczniów, powinniśmy zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby umożliwić im odniesienie sukcesu.

Na każdym etapie edukacyjnym wyniki „diagnozy na wejściu” czy kryteria naboru do gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej powinny skutkować zmianami w warsztacie pracy nauczyciela – planie pracy, przedmiotowym ocenianiu, metodach i formach nauczania. Bez tego nie może być mowy o skutecznym nauczaniu.

Może zamiast wrzucać kamyczki do ogródków innych etapów edukacyjnych, warto byłoby zastanowić się, jak zmienić model swojej pracy, aby odnieść sukces edukacyjny? Po co marnować czas i energię na roztrząsanie tego, na co i tak nie mamy wpływu?

Skoro nie możemy mieć innych uczniów niż mamy, może warto pokusić się o odniesienie sukcesu z tymi, z którymi przyszło nam pracować.

Pokazywanie też dysonansu między wymaganiami zapisanymi w podstawie programowej a wiadomościami i umiejętnościami uczniów, rozpoczynających naukę na danym etapie edukacyjnym, jest nieporozumieniem, ponieważ – poza edukacją wczesnoszkolną – wymagania zapisane w podstawie programowej uczeń powinien opanować dopiero na koniec danego etapu edukacyjnego. Natomiast różnica między prezentowanym przez ucznia na początku etapu edukacyjnego poziomem wiadomości i umiejętności a zapisanymi w podstawie programowej wymaganiami na koniec danego etapu edukacyjnego winna stać się bodźcem do zaplanowania przez każdego nauczyciela pracy dydaktycznej w taki sposób, aby wychodząc od poziomu edukacyjnego nowoprzyjętego ucznia, systematycznie rozwijać go w kierunku osiągnięcia wymagań z podstawy programowej lub chociażby zbliżenia się do nich. Tylko taki sposób postępowania zagwarantuje naszemu uczniowi sukces edukacyjny, a nam da satysfakcję zawodową.

Zdaję sobie sprawę z wagi podejmowanego problemu i być może kontrowersyjności niektórych sformułowań, ale zostały one poczynione z rozmysłem po to, aby zachęcić Szanownych Czytelników do ewentualnej polemiki, na którą liczę.

Wojciech Tański

„Sześciolatek” idzie do klasy czwartej

Zgodnie z kierunkami polityki oświatowej państwa w roku szkolnym 2013/2014 wspieranie rozwoju dziecka młodszego w związku z obniżeniem wieku realizacji obowiązku szkolnego jest jednym z naczelných zadań szkoły. Wokół problematyki sześciolatka w szkole odbyło się już wiele debat i dyskusji. Z jednej strony, w mediach realizowana była kampania propagandowa zachęcająca rodziców do posyłania dzieci sześciolatków do szkoły, z drugiej zaś, te same media prezentowały ugrupowania rodziców i pedagogów (Ratujmy Maluchy) protestujących przeciwko temu projektowi. Zarzucano szkołom brak przygotowania do przyjęcia w szkole dziecka młodszego, zwracając między innymi uwagę na brak odpowiedniej bazy lokalowej, nieprzygotowanie nauczycieli do pracy z dzieckiem młodszym i nieprzyjazne młodszemu dziecku otoczenie masowej szkoły. Złą, niedostosowaną do potrzeb małego dziecka organizację życia szkoły, w tym zajęć edukacyjnych. Dostało się również nowej podstawie programowej. Szkoły niejednokrotnie broniły się przed stawianymi im zarzutami, w ten sposób powstał edukacyjny ping – pong z niewinnym sześciolatkiem pomiędzy dwiema stronami sporu.

Tymczasem nowa podstawa programowa wkroczyła już do drugiego etapu edukacyjnego, a co za tym idzie - sześciolatki sprzed trzech lat stały się już czwartoklasistami. Na pewno jakiegokolwiek badania dotyczące problemu jak sześciolatek daje sobie radę w rzeczywistości szkolnej nie będą miarodajne, ponieważ do szkół poszły w znacznej mierze te dzieci, których rodzice byli w stu procentach przekonani o gotowości ich dzieci do podjęcia zadań stawianych im przez szkołę. Takie badania celowe będą wtedy, gdy obejmie się nimi nie tylko „wybraną” grupę dzieci, ale grupę reprezentującą wszystkie dzieci z danego rocznika o różnorodnym stopniu gotowości szkolnej. Taka ocena nie jest zamierzeniem autora niniejszej publikacji.

Chciałabym zachęcić nauczycieli do refleksji nad tym, co sami zrobili i mogą zrobić, aby wesprzeć rozwój dziecka młodszego nie tylko w chwili, kiedy pojawi się w szkole, ale również podczas kolejnych lat jego nauki. Do niniejszego artykułu zachęciły mnie nauczycielki wczesnej edukacji, proszące o wsparcie w dialogu z nauczycielami drugiego etapu edukacyjnego. Przeżywają one konflikt wewnętrzny wynikający z faktu, że z jednej strony, zgodnie z zaleceniami podstawy programowej należy zadbać o adaptację dziecka młodszego do warunków szkolnych i wspierać dziecko dostosowując metody nauczania do potrzeb dziecka oraz dobierać je zgodnie z możliwościami rozwojowymi dziecka. Z drugiej strony zaś nauczyciele drugiego etapu edukacyjnego oczekują takiego samego absolwenta pierwszego etapu edukacyjnego jak przed reformą programową. Tłumaczą to sprawdzianem po klasie szóstej i współodpowiedzialnością nauczycieli pierwszego etapu

za efekt końcowy, jakim jest zajęty przez szkołę przedział staninowy. W związku z tym niejednokrotnie nauczyciele wczesnej edukacji czują się zmuszeni do pośpiechu, stawiania większych wymagań dzieciom i w rezultacie to nie szkoła dostosowuje się do potrzeb dziecka, ale dziecko musi dostosować się do sztywnych ram szkoły. Ta presja z pewnością nie jest wskazana i nie wychodzi na dobre ani dzieciom, ani wynikom, jakimi może pochwalić się szkoła oraz nie wpływa pozytywnie na relacje pomiędzy nauczycielami. Nauczyciele I etapu czują się chłopcem do bicia. Doszło do takich nonsensów, że pierwszoklasistę bada się i mierzy testami przewidzianymi do badania tempa czytania dzieci pod koniec klasy pierwszej opracowanymi jeszcze przed wprowadzeniem nowej podstawy programowej. Mam na myśli m.in. testy profesora Puśleckiego. Podane w nim normy uwzględniają dziecko, które naukę czytania rozpoczęło jeszcze w klasie zerowej, a w klasie pierwszej doskonalili tę sztukę. Natomiast obecny pierwszoklasista w chwili badania takim testem jest zaledwie po kilku miesiącach nauki czytania, jest dzieckiem o rok młodszym, o niższej percepcji wzrokowej i słuchowej, a co za tym idzie nijak do niego mają się powyższe standardy. Oglądałam testy jednego z wydawnictw przewidziane do sprawdzania umiejętności pierwszoklasistów z klauzulą „Uwzględniają badania OBUT”. Autorów takich testów zaprosiłabym do lektury nowej podstawy programowej zarówno edukacji przedszkolnej jak i klasy pierwszej szkoły podstawowej, aby mieć obraz możliwości wykonawczych dziecka i stawianych przed nim wymagań. Tym samym zaleciłabym jeszcze lekturę jakiegokolwiek pozycji z zakresu psychologii rozwojowej, szczególnie uwadze polecając rozdział poświęcony sześciolatkom (rozwój społeczny, ruchowy i poznawczy). Do nauczycieli mogę jedynie apelować, prosząc o codzienną dawkę rozsądku pod hasłem: „Nie dajmy się wkręcić w kolejną presję rankingów” i krytyczne traktowanie niektórych propozycji wydawniczych. Jeśli sięgam po obecnie nieaktualny test, to nie stosuję już tych norm, owszem może ten test służyć ocenie przyrostu umiejętności, ale nie ocenie jako takiej z odniesieniem do zaproponowanych przez autora norm.

Wyniki OBUT wskazują, że z całą pewnością w edukacji wczesnoszkolnej muszą zajść zmiany w myśleniu nauczycieli. Mam też nadzieję, że nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej zaczynają zdawać sobie z tego sprawę. Jednakże rację trzeba im przyznać, że dziecko młodsze wymaga szczególnej uwagi i to nie tylko ze strony nauczycieli klas I-III, ale również nauczycieli drugiego etapu edukacyjnego. Przed reformą programową do klasy czwartej szło dziecko dziesięcioletnie, a w chwili obecnej są to również dzieci dziewięcioletnie. Czy to są te same dzieci? Najczęściej odpowiedź brzmi: nie. Otóż ten rok różnicy ma ogromne znaczenie. Możliwości rozwojowe, zatem i wykonawcze, dziecka dziewięcioletniego są inne, niż u dziecka dziesięcioletniego, co powinno być uwzględnione w procesie kształtowania pojęć, a co za tym idzie również podczas planowania i dobierania metod

pracy na zajęciach edukacyjnych. Często słyszy się narzekania nauczycieli II etapu edukacyjnego na to, że dzieci na początku klasy czwartej są bardzo ruchliwe, mają kłopoty z koncentracją, nie potrafią tak szybko pisać. Należy wziąć pod uwagę fakt, że naturalną, rozwojową potrzebą dzieci w młodszym wieku szkolnym jest ruch, stąd siedzenie przez 45 minut w ławce może być dla dziewięciolatka męczące zwłaszcza, jeśli na przerwie nie można mu biegać. Tempo i precyzja pisania natomiast podyktowane są sprawnością grafomotoryczną wynikającą nie tylko z odpowiedniej ilości ćwiczeń, ale możliwości wykonawczych. Proszę zwrócić uwagę na fakt, że przed reformą to w klasie trzeciej późną jesienią nauczyciel stopniowo i indywidualnie przygotowywał dzieci do pisania w zeszytach w tzw. jedną linię. Najpierw dzieci pisały ołówkiem, potem, w miarę jak nabywały wprawy, zaczynały pisać piórem. Dzięki temu na początku klasy czwartej już wszyscy uczniowie radzili sobie z przestrzenią nowej liniatury, a brak dodatkowej pomocniczej linii nie spowalniała ich w procesie pisania. Będąc w kilku szkołach podstawowych naszego województwa zadałam nauczycielom pytanie: Kto teraz wprowadza zeszyt w jedną linię? Ku memu zdumieniu okazało się, że nadal czynią to nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej w klasie trzeciej, tyle, że z dziećmi o rok młodszymi. Ktoś zapomniał o tym, że konsekwencją obniżenia wieku szkolnego jest młodszy czwartoklasista i należy uszanować jego tempo rozwojowe. Zatem nie uczeń do liniatury tylko liniatura do ucznia w odpowiednim czasie powinna być dostosowana.

Takich sytuacji można znaleźć wiele. Nauczyciele drugiego etapu edukacyjnego powinni pamiętać, że dziecko młodsze nie myśli gorzej tylko inaczej. W związku z tym nie oczekujemy, że dziewięciolatek będzie funkcjonował na poziomie operacji formalnych, który daje możliwość myślenia abstrakcyjnego (hipotetyczno-dedukcyjnego) i introspekcyjnego (nabrania dystansu do siebie) oraz wykorzystywania teorii i hipotez w procesie rozwiązywania zadań. Szczególną uwagę na to powinni zwrócić nauczyciele matematyki, gdyż tylko uwzględniając koncepcję J. Piageta dotyczącą przebiegu rozwoju poznawczego człowieka można zrozumieć istotę odpowiedniego doboru metod nauczania. Natomiast większość nauczycieli stosuje przekaz i metody dostosowane do odbiorcy myślącego na poziomie operacji formalnych, które według Piageta są dane człowiekowi dopiero w wieku 11-12 lat (później powyższe normy sam Piaget jeszcze przesunął w czasie).

Co zatem nauczyciel drugiego etapu kształcenia może uczynić dla dziewięcioletniego pierwszoklasisty? Z pewnością polecam dialog z nauczycielami I etapu, wymianę doświadczeń i spostrzeżeń dotyczących możliwości wykonawczych dziecka młodszego. Myślę, że nie byłoby wstydem obejrzeć, jak nowe pojęcia kształtuje się w klasach młodszych. Mam na myśli stwarzanie takich możliwości, aby dziecko w czwartej klasie przelewało, eksperymentowało, rozcinało i scalało - krótko mówiąc manipulowało i w oparciu o dokonywane

manipulacje wyciągało wnioski i uogólniało. Tu zainteresowanych odsyłam do teorii Brunera, który zwraca uwagę na trzy systemy reprezentacji świata zewnętrznego w procesie uczenia się - system reprezentacji enaktywnej, ikonicznej i symbolicznej. Podręczniki szkolne, a co za tym idzie często również nauczyciele, w komunikacji z dziećmi odwołują się głównie do reprezentacji symbolicznej i ikonicznej, zapominając o potrzebie wyjścia od reprezentacji enaktywnej. Mam świadomość, że takie podejście wymaga od nauczycieli większej cierpliwości i czasu. Jednakże zbytni pośpiech nie jest tu wskazany, gdyż odbywa się on kosztem jakości i kosztem dzieci. A uczenie się na pamięć bez zrozumienia jest pozbawione sensu. Zatem nauczycielu klasy czwartej: spiesz się powoli.

Wszystkich zainteresowanych nauczycieli drugiego etapu kształcenia zachęcam do lektury książeczki wydanej przez Ośrodek Rozwoju Edukacji *Za progiem* autorstwa Małgorzaty Skury i Michała Lisickiego oraz zapraszamy na seminaria organizowane w W-M ODN w Olsztynie na temat: *Jak efektywnie pracować z dzieckiem młodszym w klasie czwartej, czyli sześcioletek przekracza kolejny próg edukacyjny*.

Agnieszka Spikert
W-M ODN w Olsztynie

Egzamin maturalny z filozofii

Filozofia jako jeden z przedmiotów maturalnych została wprowadzona do kanonu, z którego mogą wybierać uczniowie, od roku 2009. Egzamin maturalny z filozofii wybieranej jako przedmiot obowiązkowy lub dodatkowy ma charakter pisemny. Sprawdza wiadomości i umiejętności określone w standardach egzaminacyjnych.

Filozofia jako przedmiot maturalny - obowiązkowy może być zdawany na poziomie podstawowym i rozszerzonym. Uczniowie, którzy dokonali wyboru tego przedmiotu w zakresie rozszerzonym, nie zdają go w zakresie podstawowym.

Egzamin w zakresie podstawowym trwa 120 minut i składa się z dwóch części. Rozwiązując część pierwszą, można uzyskać maksymalnie 20 punktów, czyli 40% liczby punktów przyznawanych na tym etapie, a w kolejnej 30 punktów, czyli 60% punktów. W sumie zdający może otrzymać 50 punktów. Jakie zadania zawiera arkusz maturalny z filozofii na poziomie podstawowym?

W części pierwszej egzaminu rozwiązuje się test obejmujący zakres wymagań egzaminacyjnych określonych na poziom podstawowy. Test zawiera zadania zamknięte, a także zadania otwarte krótkiej odpowiedzi. W arkuszu można także spotkać zadania z wykorzystaniem tekstu źródłowego. Zadania w arkuszu obejmują: ontologię, epistemologię, antropologię i etykę.

Część druga to test sprawdzający umiejętność krytycznej analizy tekstu filozoficznego zamieszczonego w arkuszu. Tekst analizy nie może przekraczać 900 słów. Lista lektur dla poziomu podstawowego została umieszczona w „Informatorze o egzaminie maturalnym od roku 2009. Filozofia”.

Egzamin maturalny z filozofii na poziomie rozszerzonym trwa 150 minut, i - podobnie jak na poziomie podstawowym, składa się z dwóch części umieszczonych na jednym arkuszu. Zasady punktowania testu są takie same, jak opisane w egzaminie w zakresie podstawowym.

W części pierwszej zdający rozwiązuje zadania testowe obejmujące zakres wymagań określonych na poziomie podstawowym i rozszerzonym. Zadania, oprócz wymienionych działów filozofii, sprawdzają dodatkowo standardy egzaminacyjne odnoszące się do estetyki.

Część druga egzaminu zawiera zadania sprawdzające analizę krytyczną tekstu lub tekstów filozoficznych zamieszczonych w arkuszu, pochodzących z lektur umieszczonych na liście przeznaczonej dla poziomu podstawowego i rozszerzonego opublikowanej we wspomnianym informatorze maturalnym z filozofii. Teksty mogą także być zaczerpnięte z innych dzieł filozoficznych, z zastrzeżeniem, że odnoszą się do wymagań egzaminacyjnych. Praca zdającego nie może przekroczyć 1000 słów. Zamiast zadania sprawdzającego analizę krytyczną tekstu lub obok takiego zadania, w arkuszu zostanie zamieszczone inne zadanie. Będzie to polecenie napisania krótkiego wypracowania związanego z zamieszczonym czy też zamieszczonymi tekstami. To zadanie będzie miało na celu sprawdzenie umiejętności tworzenia tekstu własnego, charakteryzującego się spójnością i logiką.

Filozofia wybrana przez zdającego jako przedmiot dodatkowy może być zdawana tylko i wyłącznie na poziomie rozszerzonym. Egzamin przeprowadzany jest w terminie wskazanym dla zdających filozofię jako przedmiot obowiązkowy. Młodzież rozwiązuje zadania umieszczone w tych samych arkuszach.

Nowy egzamin maturalny z filozofii sprawdzi stopień spełnienia wymagań z zakresu tego przedmiotu określonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego dla IV etapu edukacyjnego w zakresie rozszerzonym. Zasady egzaminu maturalnego w roku 2015 sytuują filozofię jako jeden z przedmiotów dodatkowych zdawanych na poziomie rozszerzonym w formie pisemnej.

Egzamin będzie trwał 180 minut. Mogą do niego przystępować uczniowie bez względu na dokonany wcześniej wybór i naukę przedmiotów w zakresie rozszerzonym. Wyniki uzyskane na egzaminie komunikowane w procentach i na skali centylowej, podobnie jak z innych przedmiotów dodatkowych, nie wpływają na zdanie egzaminu maturalnego. Z wyjątkiem sytuacji, gdy filozofia została wybrana jako jedyny przedmiot dodatkowy, do którego zdający nie przystąpił lub też egzamin został unieważniony.

Przystępujący do egzaminu z filozofii będzie wypełniał arkusz zawierający około 20 zdań. Do każdego z zadań zostanie przyporządkowana maksymalna ilość punktów, którą można uzyskać za prawidłowe rozwiązanie zadania.

Informator o egzaminie maturalnym z filozofii od roku szkolnego 2014/2015 podaje, że zadania zawarte w arkuszu egzaminacyjnym:

- ♦ będą dobrane w taki sposób, by reprezentowały różnorodne wymagania ogólne i szczegółowe z podstawy programowej;
- ♦ będą sprawdzały przede wszystkim umiejętności złożone, w tym, np. umiejętność analizowania i interpretowania tekstów filozoficznych, konfrontowania stanowisk i poglądów różnych filozofów, umiejętność argumentowania własnego stanowiska, umiejętność tworzenia tekstu, funkcjonalne wykorzystanie wiedzy z historii filozofii;
- ♦ będą zróżnicowane pod względem poziomu trudności oraz sposobu udzielania odpowiedzi;
- ♦ będą miały formę zamkniętą lub otwartą. W zadaniach zamkniętych, np. wyboru wielokrotnego, prawda/fałsz, na dobieranie, zdający wybiera jedną z podanych opcji odpowiedzi, natomiast w zadaniach otwartych – tworzy odpowiedź samodzielnie. W arkuszu będą przeważały zadania otwarte;
- ♦ będą dotyczyły tekstu/tekstów filozoficznych lub literackich związanych z filozofią.

Autorzy informatora wskazują na jeszcze jedno zadanie otwarte umieszczone w arkuszu egzaminacyjnym z filozofii. Jest to zdanie rozszerzonej odpowiedzi wymagające od zdającego skonstruowanie wypowiedzi pisemnej na jeden spośród dwóch podanych tematów. Tematy będą umieszczone w formie:

- a) samodzielnego pytania/zagadnienia do rozważenia/omówienia;
- b) pytania/zagadnienia do rozważania/omówienia, któremu towarzyszy dodatkowo materiał źródłowy, np. fragment/fragmenty tekstu/tekstów filozoficznych i/lub literackich;
- c) problemy zawarte w tematach mogą dotyczyć ontologii, epistemologii, etyki, estetyki w ujęciu filozofów starożytnych, nowożytnych i współczesnych.

Z egzaminu maturalnego z filozofii jest zwolniony ten absolwent szkoły ponadgimnazjalnej, który jest laureatem lub finalistą olimpiady filozoficznej organizowanej przez Polskie Towarzystwo Filozoficzne, zgodnie z Komunikatem Dyrektora Centralnej Komisji Egzaminacyjnej. Więcej informacji o olimpiadzie na stronie organizatora: www.kgof.edu.pl.

Osoby zainteresowane szczegółowymi informacjami na temat egzaminu maturalnego z filozofii odsyłam do informatorów zamieszczonych na stronie internetowej Centralnej Komisji Egzaminacyjnej: www.cke.edu.pl.

Kraina tysiąca tysięcy jezior i innowacji

Zapraszam do zapoznania się z tekstem poświęconym jednemu z najbardziej wyjątkowych miejsc Europy - Finlandii.

Specyfika tego państwa wynika z wielu aspektów, które chciałbym scharakteryzować. Ten odwiecznie uciskany, raz to przez Szwedów, innym razem przez Rosjan, kraj to państwo o olbrzymiej powierzchni odpowiadającej terytorium Polski przedwojennej. Zamieszkiwany jest jedynie przez osiem milionów ludzi. Mieszkańcy żyją w swoim odosobnieniu na bardzo wysokim poziomie, przez co żywe są wśród Finów tendencje antyunijne. Przepisy i konieczność wpłaty określonej sumy pieniędzy ograniczają ten, prosperujący w większości dziedzin życia społecznego, kraj. Przywiązanie tego narodu do środowiska naturalnego, które stanowi ich największy skarb oraz solidaryzm wynikający z niewielkiej liczby ludności, czynią z nich niesamowitą wspólnotę. Wspólnotę ludzi otwartych, życzliwych, a także z powodu klimatu i stylu życia, zdrowych. Statystyczny Polak powinien kojarzyć sobie Finlandię jako państwo skandynawskie (którym nie jest!) ze świętym Mikołajem, reniferami, Muminkami oraz skoczkiem Matti'm Hautamäki'm. Finlandia nazywana jest krainą tysiąca tysięcy jezior, które dominują w szczególności w centrum i na wschodzie kraju. Ja miałem przyjemność zapoznać się z zachodnimi krajobrazami tego państwa, w tym także malowniczym wybrzeżem skierowanym z mnóstwem wysepek, wielkich skał i półwyspów odgradzających od Zatoki Botnickiej. Co się w tym kraju szczególnie rzuca w oczy? Las. To ich, jak sami je nazywają, „zielone złoto”, to źródło wszelkiego dobrodziejstwa. W fińskich puszczech człowiek dosłownie potyka się o grzyby, runo leśne dostarcza mnóstwa jagód, które stanowią ważny składnik kuchni Północy. Finlandia to jeden wielki las. Za „miejsowości” uznaje się w tym kraju przestrzenie, które nie są porośnięte drzewami, a na których dostrzec można od przypadku do przypadku kilka domów, zawsze wykonanych z czerwonego drewna, kolejnego daru Leśnego Królestwa dla swych mieszkańców.

Krajobraz podziwiany z za szyby samochodu, mknącego po niespotykane gładkich drogach, urozmaicony jest przez liczne polodowcowe skały porzucane po nieskończeniu wielkich połaciach puszczy. Swoją drogą, przybывая w tym pozbawionym zanieczyszczeń i bogatym w tlen, klimacie, zdałem sobie sprawę, jak bardzo nadmierna ilość tlenu może człowieka odurzyć. Ta „narkotyzacja” będąca efektem osaczającej człowieka ze wszystkich stron kniei, powodowała, że po kilku godzinach spędzonych na świeżym powietrzu (innego tam nie ma) czuło się sennym i niezdolnym do bardziej aktywnych czynności. Warto też wspomnieć o tym, że ludzie mają tam też ułatwiony kontakt nie tylko z florą, ale i fauną. Nie powinny dziwić w Finlandii

incydenty z udziałem niedźwiedzi pędzącymi po drogach w ślad za pojazdami.

Czas najwyższy zawstydzić zarówno naszych uczniów, jak i nauczycieli, poziomem edukacji w tym kraju. Podstawową różnicą jest oczywiście bogactwo obu porównywanych krajów. Jako przykład świadczący o przepaści cywilizacyjnej i mentalnej mogę podać studia-obcokrajowcowi, który zechciałby uczyć się na fińskiej uczelni, rząd oferuje ponad 500 euro miesięcznego stypendium...

Będąc w Finlandii miałem możliwość zobaczyć, jak wygląda zarówno szkoła podstawowa, jak i średnia. Wizyta, szczególnie w tej pierwszej placówce, była dla mnie szokiem. Do tej gminnej podstawówki uczęszcza ok. 30 uczących się w dwóch klasach, dzieci w różnym wieku. Jak to możliwe? Dzięki systemowi klas łącznych, w których nauki pobierają np. zarówno osoby na poziomie pierwszej klasy, jak i czwartej. Nauczyciel kolejno wyznacza zadania poszczególnym podgrupom podczas lekcji. W szkole tej pracują 4 osoby- trzech nauczycieli i kucharka. Nota bene, zarówno za dowóz dzieci do szkoły jak i ich książki i posiłki płaci państwo. Wszyscy pracownicy są traktowani z należytym szacunkiem, przy czym uitarło się w fińskich szkołach, że uczniowie zwracają się do dorosłych po imieniu, przy czym w żaden sposób nie koliduje to z zachowaniem granic przyzwoitości ze strony uczących się. Każdy dzień w szkole zaczyna się od rozmowy nauczycieli z dziećmi, podczas której pytane są o swoje samopoczucie oraz życie prywatne. Ciekawym zwyczajem jest zezwalanie dzieciom, które nie czują się na siłach w danej chwili pracować, odpocząć i odreagować w odosobnionym pokoju. Cały proces odbywa się na zasadzie dobrowolności i przywileju, w żadnym wypadku nie jest to forma karania ucznia! Podczas mojej „inspekcji” szkoły podstawowej zaskoczyły mnie dwa obrazy zachowań uczniów. Po pierwsze, w momencie, gdy nauczyciel prowadzący lekcję opuścił klasę, by pokazać nam inne pomieszczenia, dzieci kontynuowały w spokoju naukę i po naszym powrocie zastaliśmy je podczas pracy! Gdy prowadzący zajęcia (który zawsze kupuje z własnych pieniędzy coś słodkiego dla podopiecznych) wysypał na stół polskie cukierki, dzieci podeszły kolejno i wzięły po jednej łąkoci! Nie do pomyślenia w polskich realiach, czyż nie?

Cieszy świadomość tego, że gdzieś na świecie ludzie uczą się jeszcze za młodu rzeczy praktycznych, ułatwiających życie codzienne. W przypadku Finów do tego typu zajęć zalicza się obróbkę drewna, materiału tak pożądanego i powszechnego. Nauczyciele prezentują tam ciekawy pogląd, iż to właśnie najmłodsze dzieci wykonują swoje obowiązki i dbają o zdrowie najbardziej, stąd brak obaw o zagrożenia związane z obsługą ciężkiego sprzętu przez maluchy. Im dziecko jest starsze, tym staje się bardziej nieobliczalne. Twierdzenie to jest poniekąd słuszne.

Najbardziej szokujący jest w Finlandii system oceniania, który w naszych warunkach zdaje się być nie do pomyślenia. Przede wszystkim w Finlandii nie istnieje rywalizacja pomiędzy uczniami. Podstawą odpowiedniego nagradzania uczniów jest ich własny stosunek do nauki. Jeżeli prowadzący zajęcia widzi, że dziecko daje z siebie wszystko, mimo iż inne może osiągnąć jeszcze lepsze rezultaty, to gdy praca absorbuje ich wszystkie siły, są tak samo nagradzani. Nie ma tu pogoni za stopniami, które w zasadzie nie są często stawiane, a sprawdziany należą do rzadkości. Żaden uczeń nie stara się działać na szkodę drugiego, byle okazać się lepszym. Podstawą szkolnych społeczności jest szacunek, indywidualizm oraz solidaryzm. Oceny nie stanowią wyznacznika wiedzy, gdyż ją weryfikuje praktyka. Nauczyciel cieszy się ogromnym autorytetem wśród rodziców, którzy zawsze stają po jego stronie. Ufają, że doskonale zdaje sobie sprawę z tego, co robi i czego jest świadkiem w swojej pracy. Nauczyciel gotów jest zastąpić nieobecną kucharkę i pełnić także i tę funkcję dla dobra swoich podopiecznych. W trosce o rodziców, jest nawet w stanie upublicznić w gminie program nauczania ich dzieci i swoje wszelkie dodatkowe propozycje, które ma prawo w ramach edukacji, zrealizować.

Takiego to właśnie obrazu podstawowego szkolnictwa fińskiego byłem świadkiem. Wzbudza on jednak mieszane uczucia: podziwu i zazdrości. Przykry jest fakt, iż tą samą wartość- edukację, wyjątkową i szalenie istotną w życiu każdego mieszkańca naszego globu, jedne narody potrafią wynosić do rangi sztuki, inne czynić z niej znienawidzoną, egalitarną instytucję. Ale cóż, Drodzy Czytelnicy, nie pozostaje nam nic innego, jak tylko się uczyć...

*Grzegorz Szyborski
uczeń IV LO w Olsztynie*

Utracona czy ocalona tożsamość?

Pragnę podzielić się rezultatami realizowanego projektu, są to scenariusze lekcji z wykorzystaniem video relacji dla klas liceum ogólnokształcącego, technikum i zasadniczej szkoły zawodowej obejmujące przedmioty: historia, historia i społeczeństwo, wiedza o społeczeństwie, religia, język polski, język niemiecki, godzina wychowawcza łącznie 360 minut – 8 godzin lekcyjnych

Motto projektu: „...Bez ojca, bez matki bez rodowodu nie ma ani początku ani też końca życia...” (List do Hebrajczyków 7,3; Biblia Tysiąclecia, Wydawnictwo Pallotinum 1990, s. 1364).

Tożsamość jest częścią osobowości każdej istoty ludzkiej. Jest pewnym poczuciem siebie, swojej odrębności od innych. Oznacza także postrzeganie siebie w kontekście historycznym, tzn. funkcjonowania w konkretnym czasie i przestrzeni.

Odszukanie własnej tożsamości przez każdego z nas możliwe jest wyłącznie poprzez pamięć o przeszłości oraz dotarcie do źródeł prawdy. Wśród nas żyją jeszcze ludzie, których dotknęło ogromne zło, jakim była II wojna światowa. Doświadczenie to odmieniło ich życie w sposób nieodwracalny.

Jednak cierpienie tych ludzi nie może pozostać wyłącznie cierpieniem. Ono jest po to, by wyzwolić w nas „...miłość, ów hojny i bezinteresowny dar z własnego" ja" na rzecz tych, których dotyka cierpienie” (Jan Paweł II *Pamięć i tożsamość*).

Dar ten powinni otrzymać przede wszystkim ludzie młodzi, by budując na nim swoją przyszłość, nie zapomnieli o przeszłości, by zachowali pamięć.

Inspiracją do stworzenia projektu stały się przeżycia ocalałych z Holocaustu: Elżbiety Ficowskiej i księdza Jakuba Romualda Wekslera Waszkinela.

Problem tożsamości jest też udziałem mieszkańców Warmii i Mazur regionu, z którego pochodzę. Mimo iż przemiany społeczne po II wojnie światowej wydają się być ugruntowane, problem tożsamości dotyczy współczesnego pokolenia mieszkańców regionu.

Projekt nie ogranicza się wyłącznie do lekcji historii i wiedzy o społeczeństwie, ale ma charakter interdyscyplinarny. Scenariusze zawarte w projekcie mogą stanowić uzupełnienie zajęć z języka polskiego, religii, języka niemieckiego i godziny wychowawczej. Scenariusze są zgodne z nową podstawą programową.

Projekt uzupełnia omówienie tematyki Holocaustu; budowania postaw tolerancji; kształtowania wartości narodowych i uniwersalnych; motywów podejmowanych przez człowieka decyzji i działań; znajomości problemów, pojawiających się na styku różnych kultur i społeczności.

Projekt zawiera wszystkie potrzebne do jego realizacji materiały: scenariusze lekcji, fragmenty video relacji, materiały dydaktyczne.

W założeniach projektu nie przewidziano ocen szkolnych ze względu na specyfikę tematyki. Trudno jest poddawać ocenie indywidualne i bardzo osobiste wypowiedzi uczniów. Celem projektu jest zrozumienie przez uczniów istoty tożsamości oraz kształtowanie postaw empatii, dobra, prawdy, piękna, solidarności i tolerancji.

Lista fragmentów relacji wykorzystanych w projekcie

1. Relacja Elżbiety Ficowskiej, ocalona Żydówka, 8:23;
2. Relacja księdza Jakuba Romualda Wekslera Waszkinela, ocalony Żyd, 6:29;

Lista dodatkowych materiałów

1. Fragmenty filmu „Łyzeczka życia”, reż. Michał Nekanda Trepka, Produkcja: Polska, Rok produkcji: 2004, <http://chomikuj.pl>;
2. Rosiak Dariusz, Człowiek o twardym karku. Historia księdza Romualda Jakuba Wekslera – Waszkinela, Wołowiec 2013, s. 201. (materiał pomocniczy nr 8);
3. Romuald Jakub Weksler Waszkinel, Gdzie jest moja ojczyzna, ZNAK. Miesięcznik 480 (5) 1995, s.86-96 (materiał pomocniczy nr7);
4. Ficowski Jerzy, Twoje matki obie, <http://www.rp.pl/artukul/> (materiał pomocniczy nr 12);
5. Księga ogni. Mapy pamięci, Stowarzyszenie TRATWA, Olsztyn 2009 (materiał pomocniczy nr 17);
6. Janusz Mańtek, Heniek [w:] „Moje Prusy, moje Mazury”, Olsztyn 2009, s. 245-248 (materiał pomocniczy nr 18);
7. Kazimierz Wójtowicz, O studiowaniu Boga, Moje miejsce w Kościele. Podręcznik do nauki religii dla pierwszej klasy szkół ponadgimnazjalnych pod redakcją ks. Jana Szpeta i Danuty Jackowiak, Poznań 2011, s. 57. (materiał pomocniczy nr 15);
8. List do Hebrajczyków7,3; Biblia Tysiąclecia, Wydawnictwo Pallotinum 1990, s. 1364;
9. Biogram Elżbiety Ficowskiej (materiał pomocniczy nr 13);
10. Biogram księdza Jakuba Romualda Wekslera Waszkinela (materiał pomocniczy nr 11);
11. Materiał pomocniczy nr 1 Ankieta „Kim jestem?”
12. Materiał pomocniczy nr 2 Mapa tożsamości – kółka;
13. Materiał pomocniczy nr 3 Ilustracje przedstawiające: dowód osobisty, paszport, prawo jazdy, metrykę urodzenia i chrztu, świadectwo szkolne, odpis skrócony aktu małżeństwa, godło, flagę i fragment Hymnu Polski, fotografię rodziny, Jasnej Góry, Wawelu, Kolumny Zygmunta i Zamku Królewskiego w Warszawie;
14. Materiał pomocniczy nr 4 Rodzaje tożsamości – tabela;
15. Materiał pomocniczy nr 5 Figury geometryczne;
16. Materiał pomocniczy nr 6 Schemat Koncepcja kultury jako góry lodowej;
17. Materiał pomocniczy nr 9 Karta pracy – okno;

18. Materiał pomocniczy nr 10 Fotografie przedstawiające księdza Jakuba Romualda Wekslera Waszkinela i jego bliskich;
19. Materiał pomocniczy nr 14 Fotografie przedstawiające Elżbietę Ficowską i jej bliskich;
20. Materiał pomocniczy nr 19 Mapa Warmii i Mazur;
21. Słownik Encyklopedyczny Edukacja Obywatelska, Roman Smolski, Marek Smolski Elżbieta Helena Stadtmüller, Wrocław 1999;
22. Psalm 139, 1-16.; Biblia Tysiąclecia, Wydawnictwo Pallotinum 1990, s. 700 – 701.

Scenariusz zajęć wiedzy o społeczeństwie dla uczniów szkół ponadgimnazjalnych, realizowanych na jednej godzinie lekcyjnej.

Podstawa programowa: Uczeń rozpoznaje przejawy rasizmu, szowinizmu, antysemityzmu i ksenofobii; uzasadnia potrzebę przeciwstawiania się im oraz przedstawia możliwości zaangażowania się w wybrane działania na rzecz równości, tolerancji.

Temat: Kim jestem? Moja, twoja, nasza tożsamość.

Cele zajęć:

Po zajęciach uczeń:

- ♦ wie co to jest tożsamość;
- ♦ potrafi rozróżnić tożsamość indywidualną i zbiorową;
- ♦ rozumie proces tworzenia się tożsamości międzykulturowej;
- ♦ dostrzega sytuacje, które wpływają na kształtowanie się różnych tożsamości;
- ♦ potrafi poddać refleksji własną tożsamość;
- ♦ lepiej rozumie zasady funkcjonowania w grupie;
- ♦ potrafi zaprezentować publicznie efekty swojej pracy;
- ♦ wdraża się do nawyku samodzielnego myślenia, samokształcenia i samorozwoju;
- ♦ potrafi dokonać racjonalnej interpretacji rzeczywistości.

Metody i formy pracy:

- ♦ praca w grupach;
- ♦ nauczanie na bazie konstruktywizmu;
- ♦ praca indywidualna.

Uwagi dotyczące prowadzenia zajęć:

Nauczyciel informuje uczniów, że tematyka zajęć dotyczyć będzie tożsamości jednostki i jej miejsca w grupie.

Potrzebne materiały:

- ♦ materiał pomocniczy nr1;
- ♦ materiał pomocniczy nr 2;
- ♦ materiał pomocniczy nr 3;
- ♦ materiał pomocniczy nr 4;
- ♦ materiał pomocniczy nr 5;
- ♦ materiał pomocniczy nr 6.

Przebieg zajęć:

Rozdaj uczniom materiał pomocniczy nr 5 i poproś, by uczniowie zachowując milczenie połączyli się w grupy. Nie podawaj informacji, jak mają to zrobić. Uczniowie

mogą połączyć się w grupy identyfikując się na podstawie figur lub kolorów. Poproś uczniów by wyjaśnili dlaczego właśnie w taki sposób dobrali się w grupy? Wyjaśnij, że łączenie się w grupy na podstawie podobieństw jest jednym z podstawowych mechanizmów społecznych. Podkreśl, że taki dobór członków grupy jest jednocześnie wykluczający dla tych, którzy decydującej o przynależności do grupy cechy są pozbawieni oraz że to właśnie ten podstawowy mechanizm społeczny jest źródłem takich negatywnych zjawisk, jak nietolerancja czy dyskryminacja. Zapytaj uczestników, jakie cechy odpowiadają kołom, kwadratowi i trójkątom, kolorom z ćwiczenia w rzeczywistości społeczno-kulturowej. Przykładowe odpowiedzi: rasa, narodowość, klasa społeczna, płeć, wiek, kultura, ubiór.

Rozdaj uczniom materiał pomocniczy nr 3 i poproś by uczniowie po przeanalizowaniu odpowiedzieli na pytanie:

Jakich informacji ważnych dla określenia tożsamości dostarczają zamieszczone poniżej materiały?

Uczniowie w grupach dwuosobowych ustalają odpowiedzi. Wybrany uczeń uzupełnia zawieszoną na tablicy „Mapę tożsamości” materiał pomocniczy nr 2. Uczniowie wymieniają: język, rodzina, symbole narodowe, imię, nazwisko, dokument tożsamości, kultura, historia, ojczyzna.

Poproś uczniów o uzupełnienie tabeli: „Rodzaje tożsamości” – materiał pomocniczy nr 4. Omów efekty pracy uczniów, podkreślając złożoność tożsamości każdej jednostki, na którą składa się tożsamość indywidualna i zbiorowa.

Oczekiwane przykładowe odpowiedzi: tożsamość indywidualna – imię, nazwisko, data urodzenia, numer PESEL; tożsamość zbiorowa – język, ojczyzna, rodzina, naród, kultura.

Rozdaj uczniom materiał pomocniczy nr 6 i odnieś się do jednego z elementów tożsamości, jakim jest kultura. Poproś uczniów, by zastanowili się nad tym, jakie dwa czynniki tworzą kulturę. Który z nich odgrywa większą rolę w budowaniu tożsamości? Dlaczego?

Uczniowie wskazują na świadomość i podświadomość. Podkreślają, że świadomość jest odzwierciedleniem, wytworem sfery podświadomości, która stanowi bazę kultury. Chcąc poznać to, co najistotniejsze człowiek powinien poszukiwać, czyli dążyć do poznania całej „góry lodowej”.

Poproś uczniów o zbudowanie definicji tożsamości.

Tożsamość, postrzeganie siebie jako osoby ze względu na specyficzne, odrębne i niepowtarzalne u innych ludzi właściwości dotyczące własnego wyglądu, sposobu myślenia, psychiki, zachowania itp.

Tożsamość jest więc przekonaniem o tym, kim jestem, co robię, myślę, czuję, do czego dążę, na którym budowana jest tożsamość osobista. Uświadomienie sobie więzi łączących jednostkę z innymi osobami, dostrzeżenie poczucia przynależności do grupy (np. rodziny, grupy uczniowskiej, grupy zawodowej, narodu) i jej odrębności od innych grup stanowi podstawę formowania tożsamości społecznej.

Powyższe ustalenia zaczerpnięto ze Słownika Encyklopedycznego Edukacja Obywatelska, Roman Smolski, Marek Smolski, Elżbieta Helena Stadtmüller, Wrocław 1999.

Praca domowa:

Uczniowie otrzymują materiał pomocniczy nr 1. Poleć uczniom przyniesienie wypełnionej ankiety na następne zajęcia.

Ewa Gudaniec

Zespół Szkół Zawodowych w Mragowie

Od Redakcji: Projekt, a zwłaszcza jego rezultat wydał się nam na tyle ciekawy, że w ramach dzielenia się przykładami dobrej praktyki postanowiliśmy w kolejnych, poczynając od tego numeru Kajetu, zamieścić wszystkie zaproponowane scenariusze. Mamy nadzieję, że staną się one inspiracją do przygotowania i realizacji efektownych i efektywnych zajęć edukacyjnych.

**Pięknych lotów edukacyjnych
na sprawdzianie i egzaminach
zewnątrznych
życzy
Redakcja**

XL Okręgowa Olimpiada Geograficzna

W dniach 8-9 lutego br. odbyły się zawody II stopnia, jubileuszowej, bo już XL Olimpiady Geograficznej. Miejscem naukowych zmagania etapu okręgowego są od 14 lat gościnne mury VI LO w Olsztynie.

Celem Olimpiady Geograficznej, od pierwszej edycji w 1970 r., jest rozbudzenie wśród młodzieży szkolnej zainteresowania geografiami, wykrywanie i rozwijanie uzdolnień, pobudzanie do twórczego myślenia, podnoszenie poziomu wiedzy geograficznej uczniów i umiejętności jej stosowania w działaniu praktycznym.

Olimpiada geograficzna podzielona jest na trzy etapy:

- ♦ zawody I stopnia: szkolne – polegają na wykonaniu przez ucznia pracy badawczej na jeden z zaproponowanych tematów;
- ♦ zawody II stopnia: okręgowe – składają się z dwóch części: pisemnej (rozwiązywanie testów w trzech podejściach) oraz ustnej (quizu geograficznego i multimedialnej prezentacji pracy badawczej; wykonanej przez ucznia na pierwszy etap zawodów)
- ♦ zawody III stopnia: centralne – obejmują część pisemną, zajęcia terenowe i część ustną.

Jurorzy Komitetu Okręgowego w Olsztynie, po zweryfikowaniu prac, zakwalifikowali do pisemnej części zawodów 24 uczniów. Do kolejnego etapu przystąpiło ośmiu zawodników. Laureatami zawodów II stopnia XL Olimpiady Geograficznej w województwie warmińsko-mazurskim są uczniowie:

1. Patryk Orliński - ucz. I LO w Olsztynie, nauczyciel geografii Mariola Strużyńska;
2. Tomasz Necio – ucz. LO w Lidzbarku Warmińskim, nauczyciel geografii Dariusz Lewczuk;
3. Konrad Sadłoń – ucz. II LO w Olsztynie, nauczyciel geografii Andrzej Ciesielski;
4. Radosław Szukiewicz – ucz. LO w Lidzbarku Warmińskim, nauczyciel geografii Dariusz Lewczuk;
5. Patryk Tęczar – ucz. LO w Iławie, nauczyciel geografii Tadeusz Wrzodak;
6. Jakub Wojasiński – ucz. II LO w Olsztynie, nauczyciel geografii Andrzej Ciesielski;

7. Grzegorz Antczak – ucz. IV LO w Olsztynie, nauczyciel geografii Irena Romańczuk;

8. Łukasz Leśniewski – ucz. LO w Nowym Mieście Lubawskim, nauczyciel geografii Bogdan Siemianowski.

Zawody centralne w tym roku odbędą się w Puławach w dniach 24. – 27. 04. 2014 r.

Życzymy sukcesów!

Laureaci i ich nauczyciele otrzymali gratulacje i nagrody książkowe z rąk przewodniczącej KO dr Marty Gwiaździńskiej-Goraj oraz sekretarza KO Grażyny Ziółkowskiej.

Wymagania, z jakimi muszą zmierzyć się uczestnicy Olimpiady Geograficznej, na każdym etapie zawodów są bardzo wysokie. Oprócz dużego zaangażowania i pasji każdy uczeń musi wykazać się szeroką wiedzą merytoryczną, umiejętnościami geograficznymi oraz orientacją w bieżących wydarzeniach gospodarczych i społeczno-politycznych w Polsce i na świecie. Udział w Olimpiadzie jest więc ogromnym sukcesem osobistym ucznia oraz jego nauczyciela. Gratulujemy wszystkim zawodnikom i nauczycielom, którzy wzięli udział w XL Okręgowej Olimpiadzie Geograficznej.

Jubileusz Olimpiady Geograficznej jest okazją, aby wyróżnić nauczycieli, którzy swoją pracą i zaangażowaniem potrafią rozbudzić w uczniach zainteresowanie geografiami do tego stopnia, że kolejni uczniowie podejmują „olimpijskie” wyzwania w następnych edycjach Olimpiady. Nauczyciele, którzy systematycznie, od wielu lat przygotowują uczniów z sukcesem do zawodów Olimpiady Geograficznej, z okazji XL – lecia Olimpiady Geograficznej, otrzymali z rąk pani przewodniczącej i pani sekretarza, gratulacje i dyplomy uznania.

Jubileuszowa XL Olimpiada Geograficzna została też zaszczycona wizytą redaktorów TVP Olsztyn.

Dziękujemy za zainteresowanie i docenienie naukowej pasji naszej młodzieży.

*Alicja Goljat i Marzena Szalc
W imieniu Komitetu Okręgowego OG w Olsztynie*

VI Ogólnopolskie Seminarium

Od 5 do 7 grudnia 2013 uczestniczyłem w VI Ogólnopolskim Seminarium na temat: „Komputer w Szkolnym Laboratorium Przyrodniczym” zorganizowanym przez Polskie Towarzystwo Fizyczne oraz Instytut Fizyki Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Wstępny wykład wygłosiła prof. dr hab. Maria Kozielska z Instytutu Fizyki Politechniki Poznańskiej na temat: „Empiryczne dowody skuteczności dydaktycznej technologii informacyjnych”.

Badania prowadzone na innych uczelniach oraz przez profesor Kozielską wskazują na znaczący wzrost skuteczności nauczania, gdy wykorzystywane są do tego technologie informacyjne.

Bardzo ciekawy wykład zaprezentował prof. dr hab. Mariusz Gagoś z Zakładu Biofizyki z Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie: „Co nowego w biofizyce - zobaczyć Świat w innym świetle”.

Mówił o adhezji i kohezji występującej na granicy faz.

Adhezja – łączenie się ze sobą powierzchniowych warstw ciał fizycznych lub faz (stałych lub ciekłych).

Kohezja jest zjawiskiem związanym z oddziaływaniami międzycząsteczkowymi występującymi wewnątrz ciała.

Mówił o trudnościach występujących przy spożywaniu napojów na orbicie okołoziemskiej i sposobach, w jaki zostały one pokonane.

Przybliżył zebrany lek Amfoterycyna B, mówiąc o jego odkryciu, działaniu i skutkach ubocznych.

Opowiadał o badaniach dyfrakcji z powierzchni cieczy, które przeprowadzał w Center of Free-Electron Laser Science w Hamburgu (centrum badań nad promieniami laserowymi) za pomocą lasera na swobodnych elektronach, produkującego spójne promieniowanie w zakresie dalekiego nadfioletu i miękkiego promieniowania X (badania te są wykorzystywane przy tworzeniu nowych leków).

Następny wykład wygłosił prof. dr hab. Bronisław Siemieniecki z Wydziału Nauk Pedagogicznych, UMK Toruń: „*Neurodydaktyka i neurowychowanie we współczesnej szkole*”. Profesor Siemieniecki mówił, że powinien powstać nowy kierunek w dydaktyce, zajmujący się zastosowaniem najnowszych badań nad funkcjonowaniem ludzkiego mózgu.

Z dużym zaciekawieniem słuchałem wykładów i uczestniczyłem w ćwiczeniach. Ich pokłosiem będą propozycje szkoleń dla nauczycieli.

Leszek Kalinowski
W-M ODN w Olsztynie

Z ŻYCIA SZKÓŁ

Jubileusz 35-lecia Szkoły Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie

Przyszłość jest prezentem, jaki robi nam przeszłość
Andre Malraux

Zespół Szkół Ogólnokształcących nr 5 Mistrzostwa Sportowego im. M.G. Bublewicza w Olsztynie to placówka, która umożliwia dzieciom i młodzieży uzdolnionej sportowo godzenie szkolenia sportowego na poziomie mistrzowskim z nauką szkolną. Szkoła powstała w 1979 roku. Jej początki związane są z gimnastyką sportową. Od roku 1994 szkoła nosi imię wspaniałego olsztyńskiego sportowca, Mariana Grzegorza Bublewicza. Nadanie imienia szkole zapoczątkowało tradycję obchodów Święta Szkoły – uroczystości, na której spotykają się członkowie społeczności szkolnej, absolwenci, władze samorządowe i sportowe, przyjaciele i sympatycy szkoły.

28 lutego 2014 roku spotykaliśmy się po raz kolejny, aby świętować podwójny Jubileusz: 35-lecia istnienia szkoły oraz 20-lecia nadania jej imienia i sztandaru.

Uroczystość, jak co roku, rozpoczęła porywające „intro” – scena zappełniła się uczniami-zawodnikami, którzy w niezwyklej sposób pokazali piękno i swoistą magię

sportu. Motywem przewodnim impresji, podobnie jak całej uroczystości, był wawrzyn – symbol sportowego sukcesu. Element dekoracji stanowiły także medale, których zdobywanie jest nagrodą za wysiłek włożony w uprawianie sportu.

Zgodnie z tradycją, na sali pojawił się poczet sztandarowy, a uczniowie złożyli kwiaty pod tablicą upamiętniającą Patrona szkoły.

W uroczystości tradycyjnie wzięło udział wielu Gości, między innymi:

- ♦ Rodzina Patrona szkoły: Irena Bublewicz i Beata Bublewicz, poseł na sejm RP;
- ♦ przedstawiciele władz państwowych, samorządowych, oświatowych i sportowych, instytucji oświatowych;
- ♦ dyrektorzy Ośrodków Doskonalenia Nauczycieli i zaprzyjaźnionych szkół;
- ♦ działacze sportowi, trenerzy, przedstawiciele mediów,
- ♦ liczne grono absolwentów, przyjaciół i sympatyków szkoły.

Jak to na urodzinach – były podziękowania, życzenia, kwiaty i prezenty. Dostaliśmy puchary, pamiątkowe tabliczki, książki, piłki, grafiki ... Niezwykłą niespodziankę zrobiła Beata Bublewicz – przywiozła okolicznościowy adres od Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Bronisława Komorowskiego.

Ale, jak to z kolei bywa na jubileuszach, nie zabrakło także wspomnień, chwil wzruszających i podniosłych. Jedną z nich było odnowienie ślubowania złożonego 20 lat temu, na uroczystości nadania szkole imienia

i sztandaru. Przedstawiciele wszystkich klas ponownie uroczysto zobowiązali się otaczać szacunkiem sztandar, pilnie wypełniać obowiązki ucznia-sportowca i godnie reprezentować imię szkoły.

Jednak kulminacyjnym punktem uroczystości był Plebiscyt „Wawrzyny SMS”. Na sali pojawił się czerwony dywan i rozpoczęła się prawdziwa gala. Biorąc pod uwagę przestrzeń czasową i liczbę osób, które zapisały się w historii szkoły, już sama nominacja w plebiscycie była wyróżnieniem. Była to opowieść o historii szkoły widzianej przez pryzmat sukcesów sportowych jej uczniów. Wszyscy nominowani to absolwenci SMS, utytułowani sportowcy, prawdziwi mistrzowie, dla których sport był i jest pasją, sposobem na życie, spełnieniem marzeń.

Plebiscyt okazał się strzałem w 10-tkę. Publiczność jak zaczarowana czekała na kolejne kategorie, napięcie rosło i sięgało zenitu w czasie otwierania kopert z nazwiskami laureatów.

A oto zwycięzcy w poszczególnych kategoriach:

- ♦ „Super Wawrzyn SMS” – Krystyna i Zbigniew Żołnierowicz;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Warto marzyć” – Wiesława Żelaskowska-Różańska;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Wbrew grawitacji” – Paula Plichta;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Niezatapialni” – Mariusz Kujawski;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Waleczne serca” – Maciej Ruta;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Głodni sukcesu” – Denis Ambroziak i Mateusz Kamiński;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Sport moim życiem” – Karol Zalewski;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Obieżyświat” – Piotr Hatowski;
- ♦ „Wawrzyn SMS” w kategorii „Od przedszkola” – Katarzyna Dmitruk.

Co roku na uroczystości Święta Szkoły przedstawiamy także najbardziej obiecujących uczniów-zawodników, którzy w ostatnim czasie mogą się pochwalić największymi sukcesami. Z rąk Beaty Bublewicz otrzymali oni pamiątkowe dyplomy i książki:

Finałowym momentem uroczystości był pokaz sportowy, w którym wzięli udział zawodnicy wszystkich

wiodących dyscyplin szkoły. Jak zwykle ich umiejętności wzbudziły zachwyty publiczności.

Podczas uroczystości można było także kupić książkę „Szkoła Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie 1974-2014 – wspomnienia o ludziach i wydarzeniach”. Publikacja ukazała się właśnie z okazji Jubileuszu. To opowieść o wspaniałych sukcesach i codziennych zmaganiach, o zawodnikach, trenerach, nauczycielach, uczniach, pracownikach i przyjaciółach naszej szkoły, o chwilach wzruszających, smutnych i radosnych. Znalazły się w niej historie ludzi, których życie na trwale zmienił związek z olsztyńską SMS – szkołą, która jest wyjątkowa po każdym względem!

Swoje wspomnienia i refleksje spisali między innymi:

- ♦ Beata Bublewicz, córka Patrona Szkoły, poseł na Sejm RP;
- ♦ Andrzej Witkowski, prezes Polskiego Związku Motorowego;
- ♦ Alicja Rutecka, była Dyrektor SMS;
- ♦ Barbara Rapińczuk, obecna Dyrektor szkoły;
- ♦ Maria Drozdowicz, wieloletni nauczyciel i wicedyrektor SMS;
- ♦ Krystyna Żołnierowicz, zasłużona trenerka gimnastyki sportowej;
- ♦ trenerzy, nauczyciele i absolwenci SMS, wśród nich: Justyna Niedziałek, Anna Michels, Robert Włodarczyk, Justyna Sobeczek, Małgorzata Jacewicz, Joanna Ulatowska-Letko, Tomasz Mendelski, Jerzy Budziłek, Wiesława Żelaskowska-Różańska, Maciej Ruta, Katarzyna Dmitruk, Małgorzata Olchowa (Kamińska).

W książce znalazł się także fragment pamiętnika niezapomnianej trenerki, gimnastyczki i absolwentki SMS – Małgorzaty Plichty.

Po uroczystości oficjalnej Goście mogli obejrzeć wystawę dokumentujące sukcesy uczniów szkoły, zajrzeć do szkolnych kronik, kupić jubileuszowe wydawnictwo, szkolną gazetkę „Sportlandię”, wpisać się do książki pamiątkowej.

Tego wieczoru nie zabrakło emocji, wzruszeń, podziękowań i łez. Uroczystość zakończył wspaniały, jubileuszowy tort, który wspólnie pokroiły Beata Bublewicz i Dyrektor Barbara Rapińczuk.

Joanna Ulatowska-Letko

Zespół Szkół Ogólnokształcących nr 5 Mistrzostwa Sportowego w Olsztynie

XIII Dzień Papieski - „Papież – dialogu”

17 października 2013 r. w **Szkole Podstawowej nr 4 im. Janusza Korczaka w Ornećce**, obchodziliśmy XIII Dzień Papieski pod hasłem „Jan Paweł II – Papież dialogu”.

Montaż słowno – muzyczny przygotowali uczniowie z klasy VI a (chórek szkolny) z opiekunami: Panią Janiną Krzyżanowską, Panem Wiktorem Chojnackim i Panem Łukaszem Kowalczykiem.

Każdy Dzień Papieski wywołuje w nas fale dobrych, wzruszających wspomnień o Człowieku, który zawsze zadziwia i ciągle zadziwia świat. Mówi nam o tym historia Jego życia, a dzisiejszy dzień przywrócił nam tylko wspomnienie tego, czego nie można zapomnieć, a mianowicie: „W dialogu trzeba jasno mówić, kim ja jestem, żebym mógł rozmawiać z kimś drugim, który jest inny. Trzeba bardzo jasno to mówić, bardzo stanowczo: kim ja jestem, kim ja chcę być i kim chcę pozostać”.

*Janina Krzyżanowska
Szkola Podstawowa nr 4 w w Ornećce*

Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży

Starosta Ostródzki - Włodzimierz Brodiuk, Komendant Powiatowej Policji w Ostródzie - Krzysztof Fic zaprosili mieszkańców Powiatu Ostródzkiego na debatę społeczną „Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży to nasza wspólna sprawa”, która odbyła się 18 listopada 2013 r. w Centrum Użyteczności Publicznej w Ostródzie. Udział wzięli rodzice, przedstawiciele samorządów, policji, szkół i placówek oświatowych, lekarze, pielęgniarki, kuratorzy zawodowi i społeczni, mieszkańcy zainteresowani poprawą bezpieczeństwa dzieci i młodzieży. Spotkanie zaszczylił swoją obecnością Komendant Wojewódzkiej Policji - gen. Józef Gdański oraz Dyrektor Wydziału Wspomagania

DOPALACZOM

Rozwoju Szkół i Placówek Warmińsko - Mazurskiego Kuratorium Oświaty - Barbara Antczak.

Na temat bezpieczeństwa dzieci i młodzieży głos zabrali: Włodzimierz Brodiuk - Starosta Ostródzki, Krzysztof Fic - Komendant Powiatowej Policji w Ostródzie, Błażej Gawroński - Dyrektor Miejskiego Zespołu Profilaktyki i Terapii Uzależnień w Olsztynie, Zdzisław Sokołowski - Dyrektor Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Ostródzie.

Debatę prowadziła Pani Bożena Bujakiewicz, Oficer Prasowy Komendy Powiatowej Policji w Ostródzie, a zaproszenie przyjęło prawie 150 osób. Organizatorzy dziękują uczestnikom spotkania za głosy w debacie. Zespół obserwatorów debaty społecznej w składzie: Alina Ziniewicz, Marcin Milkowski, Teresa Lipińska, Jolanta Dakowska przy akceptacji uczestników przedstawił Gospodarzom prośbę o kontynuację tematyki poprzez realizację audycji radiowych, kolejnych spotkań i innych form zwiększających wiedzę, umiejętności i kompetencje nauczycieli, rodziców, mieszkańców i Powiatu Ostródzkiego.

*Dorota Hilińska
Starostwo Powiatowe w Ostródzie*

Adwentowa zbiórka żywności SKC w Butrynach

Już piąty raz przeprowadzili wolontariusze Szkolnego Koła Caritas Bł.Ks. Jerzego Popiełuszki, działającego przy **Zespole Szkolno-Przedszkolnym w Butrynach**, V Ogólnopolską Zbiórkę Żywności Caritas pod hasłem „Tak, pomagam!”. W tym roku prowadziliśmy zbiórkę w sklepach Biedronka na ul. Sielskiej i ul. Kołobrzeskiej w Olsztynie. W piątek (w godz. 14:00 – 21:00), w sobotę (10:00-21:00) akcją prowadziło 6 wolontariuszy z kl. VI, dwie wolontariuszki z kl. V i z kl. III, a także mama dwóch naszych wolontariuszek i opiekun SKC. Zebraliśmy prawie 800 kg żywności, którą przekażemy najbardziej potrzebującym rodzinom w parafii św. Jakuba w Butrynach. Chociaż orkan Ksawery utrudniał dotarcie wolontariuszom do Olsztyna na akcję, tym bardziej jesteśmy wdzięczni rodzicom naszych wolontariuszy za dowieszenie ich z Butryn, Bałdzkiego Pieca, Pokrzyw i ze Zgniłochy do miejsca zbiórki. Również mogliśmy liczyć na firmę z Butryn BARTBO-Imprezy Integracyjne Dla Firm-Bartosz Bogucki, która bezpłatnie przewiozła zebrane artykuły żywnościowe. Serdecznie dziękujemy!

W duchu praktycznego wymiaru chrześcijaństwa był to nasz adwentowy gest miłosierdzia.

Krzysztof Gajewski

*Skolne Koło Caritas Bł.Ks. Jerzego Popiełuszki
przy Zespole Szkonno-Przedszkolnego w Butrynach*

Bezpieczna droga do szkoły

17 października 2013 roku w **Szkołe Podstawowej nr 4 w Ornećce** rozstrzygnięto jesienną edycję konkursu „Bezpieczna droga do szkoły”. Był on adresowany do uczniów klas IV-VI, którzy mogli wykazać się talentami plastyczno-technicznym oraz literackim. Celem głównym konkursu była uczniowska refleksja nad obowiązującymi zasadami w ruchu drogowym.

Uczniowie okazali się bardzo utalentowanymi twórcami, a autorów prac jury nagrodiło:

- ♦ w kategorii prac plastyczno-technicznych:
 - I miejscem - Matyldę Lisowską, Oliwię Budlewską z kl. IV;
 - II miejscem - Juliana Kopkę z kl. IV;
 - III miejscem - Julię Piskorz z kl. VI b;
- wyróżnienia otrzymały: Natalia Lis z kl. VI b, Dominika Pachucka oraz Anna Domżańska z kl. VI a;
- ♦ w kategorii prac literackich:
 - I miejscem - Agatę Zęgotę z kl. VI b;
 - II miejscem - Natalię Lis z kl. VI b.

Nagrody oraz dyplomy wręczyła dyrektor Szkoły, Małgorzata Szuba.

Dziękujemy uczestnikom konkursu i zachęcamy do udziału w jego kolejnych edycjach.

*Katarzyna Kisielew,
Magdalena Kuć, Katarzyna Świerszcz
Szkoła Podstawowa nr 4 w Ornećce*

Ferie z gitarą i komputerem

Podczas tegorocznych ferii chętni uczniowie mogli skorzystać z bogatej oferty zajęć rozwijających ich zainteresowania i talenty. Jedną z nich była nauka gry na gitarze dla początkujących. Uczennice poznały tajniki gry na tym wspaniałym instrumencie, pierwsze akordy i proste piosenki. Mimo trwających ferii musiały „odrobić” zadaną pracę domową na kolejne zajęcia. W tym celu korzystały ze szkolnej pracowni komputerowej. Wyszukiwały w Internecie i drukowały nowe diagramy akordów, informacje o gitarze, interesujące je piosenki. W domu dziewczęta pilnie doskonaliły umiejętności płynnego przechodzenia między poznanymi i „zadanymi” akordami.

Ze względu na duże zaangażowanie „gitarzystek” zajęcia będą kontynuowane w II półroczu roku szkolnego.

Zintegrowane zajęcia muzyczno – komputerowe prowadzili nauczyciele: Dorota Bierć i Marcin Łasica.

*Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu*

Zajęcia podczas ferii zimowych

Młodzież i dzieci podczas ferii zimowych z wielką ochotą korzystali z proponowanych zajęć na terenie naszego Gimnazjum. Jako organizatorzy ze swojej strony zapewniliśmy bezpieczeństwo, aby wszystkie formy zajęć mogły odbyć się zgodnie z zaplanowanym harmonogramem i założonymi celami. Ale najważniejsze to, to że każde dziecko znalazło wśród podanych propozycji coś dla siebie zgodnie z zainteresowaniami, które mogły rozwijać, korzystając z pomocy i wskazówek naszych nauczycieli. Pobudzały swoje talenty artystyczne, instrumentalno – muzyczne, plastyczne, językowe, sportowe....

Dyrektor **Gimnazjum im. Żołnierza Polskiego w Durągu** - Grażyna Lipińska wszystkim nauczycielom prowadzącym zajęcia serdecznie dziękuje za możliwość wypełnienia czasu wolnego dla dzieci i młodzieży podczas tegorocznych ferii zimowych, które dobiegają już do końca i wkrótce ponownie spotkamy się wszyscy razem jako Społeczność Szkolna w naszej placówce.

*Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu*

Ze szkoły niepublicznej w szeroki świat

Na terenie gminy Barczewo jest kilka szkół niepublicznych. Jedną z nich to **Niepubliczny Zespół Szkół i Placówek w Ramsowie**. Obejmuje Niepubliczne Przedszkole, Niepubliczną Szkołę Podstawową i Niepubliczne Gimnazjum. Placówka powstała w 2004 roku - w 2014 roku upływa dziesięć lat jej istnienia. Jest to zatem Jubileusz 10 – lecia Szkoły.

W jaki sposób doszło do jej utworzenia?

Zasadniczą przesłanką przekształcenia szkoły dziesięć lat temu w niepubliczną placówkę oświatową była sytuacja, jaka zaistniała w gminie Barczewo w związku z systematycznym zmniejszaniem się ilości dzieci w wieku szkolnym. Podobnie było w Ramsowie i innych okolicznych miejscowościach, z których dzieci uczęszczały do tutejszej szkoły. W zaistniałej sytuacji władze gminy w Barczewie stanęły wobec konieczności likwidacji placówki oświatowej w Ramsowie. Jeżeli tak by się stało, wówczas dzieci w wieku szkolnym musiałyby uczęszczać do szkoły w odległej miejscowości. Niektóre z nich zanim zostałyby zabrane transportem szkolnym, musiałyby dotrzeć z domu do punktu zbornego kilometr, dwa, trzy, a może nawet więcej. Troska rodziców o własne dzieci, a po części także zaangażowanie mieszkańców wsi wykazujących się wrażliwością na problemy społeczne - doprowadziły do powstania Stowarzyszenia Rozwoju Wsi Ramsowo i Okolic. Władze gminne odpowiedziały pozytywnie na inicjatywę społeczności wiejskiej, jaką było utrzymanie szkoły.

14 stycznia 2004 roku odbyło się w Ramsowie zebranie z udziałem wszystkich tych, którzy chcieli ratować szkołę – rodziców dzieci, przedstawicieli Stowarzyszenia Rozwoju Wsi Ramsowo i Okolic, przedstawicieli społeczności lokalnej oraz nauczycieli z władzami samorządowymi Barczewa, a więc z burmistrzem Barczewa - Elżbietą Wąsowską, zastępcą burmistrza - Kazimierzem Jasińskim i dyrektorem Miejskiego Zespołu Oświaty i Zdrowia - Małgorzatą Bogdanowicz. Władze gminne zapoznały mieszkańców z sytuacją ekonomiczną gminy, postępującym niżem demograficznym oraz koniecznością zmian w sieci szkół na terenie gminy Barczewo. Na zebraniu tym podjęto uchwałę o likwidacji Szkoły Podstawowej w Ramsowie i przekształceniu jej w szkołę niepubliczną.

2 lutego 2004 roku został złożony wniosek do burmistrza Barczewa firmowany przez Radę Szkoły i Stowarzyszenie Rozwoju Wsi Ramsowo i Okolic o rekomendowanie Jana Marcina Malinowskiego na organ prowadzący Niepubliczną Szkołę Podstawową w Ramsowie. 23 lutego 2004 roku Jan Marcin Malinowski złożył wniosek do Warmińsko – Mazurskiego Kuratora Oświaty o wydanie pozytywnej opinii na założenie Niepublicznej Szkoły Podstawowej z siedzibą w Ramsowie. W następnych

miesiącach wptywały kolejne wnioski i podejmowano decyzje zmierzające do zmiany statusu szkoły. 29 kwietnia 2004 roku Rada Miejska w Barczewie podjęła Uchwałę Nr XXII/147/04 w sprawie likwidacji Szkoły Podstawowej w Ramsowie. Działaniom formalno – prawnym towarzyszyła aktywność organizacyjna nauczycieli i społeczności wiejskiej.

1 września 2004 roku rozpoczął w Ramsowie działalność Niepubliczny Zespół Szkół i Placówek. Organem prowadzącym i dyrektorem został Jan Marcin Malinowski. W skład Zespołu weszły Niepubliczna Szkoła Podstawowa i Niepubliczne Przedszkole. Niewątpliwie był to sukces społeczności wiejskiej. Szkoła podstawowa i przedszkole pracowały w oparciu o własne statuty. Pracę rozpoczął Dyrektor Szkoły i jedenastu nauczycieli. W oddziale przedszkolnym było 18 dzieci, a w szkole podstawowej 54 uczniów. W zamyśle było uruchomienie gimnazjum.

Podstawą finansowania szkoły są dotacje z gminy Barczewo.

Budynek szkoły - widok od strony boiska. Z tyłu wieża kościoła.

1 września 2005 roku zostało uruchomione w Ramsowie Niepubliczne Gimnazjum. W otwarciu uczestniczył burmistrz Barczewa, przedstawiciel Rady Gminy i władz lokalnych. W klasie I gimnazjum rozpoczęło naukę 9 uczniów.

Rodzice uczniów ze wszystkich przedziałów wiekowych wspierają szkołę na różne sposoby. Wyraża się to w porządkowaniu otoczenia, przygotowaniu pomieszczeń na otwarcie roku szkolnego, pomoc w drobnych naprawach i czynnościach konserwatorskich.

Od chwili powstania szkoła wrastała w środowisko. Uczniowie i nauczyciele oraz rodzice brali udział w przygotowywaniu i realizacji licznych przedsięwzięć wiejskich, gminnych i wojewódzkich. Były to na przykład - jubileusz 625 rocznicy założenia wsi Ramsowo, dożynki wojewódzkie w Pieckach w 2006 roku, udzielanie gościny zespołom uczestniczącym w Festiwalu Zespołów Śpiewających, jakie odbywają się w każdym roku w maju w Barczewie, uczestniczenie w tych koncertach. Właściwie nie ma przedsięwzięcia we wsi Ramsowo, w którym nie braliby udziału uczniowie i nauczyciele.

W 2009 roku odbył się pierwszy jubileusz placówki. Był to jubileusz 5 – lecia. Kroniki i inne materiały dokumentujące życie szkoły zaświadczaają, że uczniowie nie tylko pobierali naukę, korzystali z opieki i działań wychowawczych, ale także brali aktywny udział w działalności pozalekcyjnej, takiej jak: konkursy, turnieje. Wyjeżdżali na wycieczki, byli współorganizatorami przedsięwzięć wiejskich i gminnych.

Pasowanie na ucznia. Rozpoczęcie roku szkolnego 2008/2009.

17 kwietnia 2012 roku odbyła się w Niepublicznym Przedszkolu - Regionalna Konferencja „Sześciolatek w szkole”, którą zorganizowały Warmińsko – Mazurskie Kuratorium Oświaty oraz Ogólnopolskie Forum Niepublicznych Szkół Wiejskich z siedzibą w Ramsowie. Konferencji przewodniczył prezes OFNSW – Dyrektor Niepublicznego Zespołu Szkół i Placówek w Ramsowie. Na konferencji zaprezentowany został materiał empiryczny na temat jak funkcjonują w szkole uczniowie, którzy rozpoczęli naukę jako sześciolatek. Z problematyką zapoznali uczestników konferencji nauczycielki - Teresa Fiodorow i Anna Krebs.

Od kilku lat na różnych poziomach – przedszkola, szkoły podstawowej i gimnazjalnym są realizowane projekty edukacyjne wzbogacające wiedzę i umiejętności uczniów, a wszystko po to, aby uczniowie niewielkiej szkoły wiejskiej uzyskali większe szanse na dalszą edukację.

Projekty były finansowane przez instytucje wspierające szkołę oraz współfinansowane z funduszy Unii Europejskiej.

Realizowano następujące projekty praktyczne: „Dzień matki i ojca”, „Polska – Niemcy, przyjaciele czy odwieczni wrogowie”, „Gazetka szkolna – Niusik, czyli zabawa w dziennikarza”, „Czym różni się las od arboretum” oraz „Piękno wokół nas” – rozwijający uzdolnienia i zainteresowania plastyczne.

W roku szkolnym 2010/2011 w okresie wrzesień – czerwiec zrealizowano projekt „I na NAS przyszedł CZAS”. Projekt dotyczył Niepublicznego Przedszkola.

W roku szkolnym 2011/2012 w okresie wrzesień – czerwiec zrealizowano projekt „Indywidualizacja procesu nauczania w Niepublicznym Zespole Szkół i Placówek w Ramsowie”. Projekt realizowano w klasach I – III w Niepublicznej Szkole Podstawowej.

W roku szkolnym 2012/2013 realizowano projekt „Interaktywne kształcenie w Ramsowie”. Objął klasy IV – VI w Niepublicznej Szkole Podstawowej.

W latach 2012 – 2013 – 2014 jest w realizacji projekt „Zespół Szkół w Ramsowie – mała placówka z dużymi aspiracjami”. Projekt dotyczy klas I – III Niepublicznego Gimnazjum. Ponadto w roku szkolnym 2013/2014 w Niepublicznej Szkole Podstawowej w klasach IV VI jest realizowany projekt „Szkoła nowych możliwości szansą na lepszą przyszłość uczniów”.

W ostatnim czasie szkoła pozyskała projekt do realizacji pod nazwą: „Zabawa i nauka, edukacja malucha”.

Wyżej wymienione projekty były i są współfinansowane ze środków Unii Europejskiej.

Szkoła wrosła w środowisko – współpracuje z wieloma instytucjami. W 2013 roku uczniowie wzięli udział w projekcie realizowanym przez Nadleśnictwo Wipsowo pod hasłem „Było wysypisko, jest uroczysko”, podczas którego zapoznali się ze zjawiskiem zanieczyszczania lasów i z tym, jak praktycznie dbać o środowisko naturalne. Była i jest to lekcja ekologii.

Uczniowie są świadomi, że ich wyniki w nauce wpływają na to, jaki osiągną wynik podczas końcowego egzaminu gimnazjalnego i jaki to będzie miało wpływ na wybór szkoły ponadgimnazjalnej. Na koniec roku szkolnego 2010/2011 gimnazjaliści uzyskali z egzaminu gimnazjalnego wynik średni: z części humanistycznej – 25,11 (średnia w wojew. 23,8), z części matematyczno – przyrodniczej 21,62 (średnia w wojew. 21,60). Za rok szkolny 2011/2012 wynik średni: z części humanistycznej – język polski 61,5, historia 55,6. Z części matematyczno – przyrodniczej: matematyka 49,4, przedmioty przyrodnicze 44,9, język angielski 47,5. W roku szkolnym 2012/2013 wynik średni z części humanistycznej – język polski 58,6, historia 47,7. Z części matematyczno – przyrodniczej: matematyka 52,6, przedmioty przyrodnicze 53,6, język niemiecki 57,5.

Obecnie w szkole jest – 52 dzieci w dwóch oddziałach przedszkolnych, 43 uczniów w szkole podstawowej i 21 gimnazjalistów – razem w szkole jest 116 osób.

Adam Suchowiecki
Niepubliczny Zespół Szkół i Placówek w Ramsowie

Czy wiemy co jemy?

Dyrektor Gimnazjum im. **Żołnierza Polskiego w Durągu** - Grażyna Lipińska uczestniczyła w konferencji „Czy wiemy co jemy? Żywność a zdrowie”. Zorganizowanej przez W-MODN w Olsztynie oraz Olsztyńskie Centrum Edukacji Ekologicznej. Ponadto wzięła udział w warsztatach chemicznych na temat zdrowej żywności. Zapoznała się z pojęciami żywności bio, ekologicznej, funkcjonalnej, dodatków do żywności połączonych z pokazem doświadczeń. W ramach pokazu m.in.:

- ◆ wykrywanie witaminy C w sokach owocowych,
- ◆ skrobi w produktach spożywczych,
- ◆ sztucznych barwników w herbacie,
- ◆ środków konserwujących w mleku oraz przetworach owocowo – warzywnych,
- ◆ doświadczenie z Coca – Colą,
- ◆ identyfikacja zapachów dodawanych do żywności.

Zajęcia prowadziła Małgorzata Przygodzka z Instytutu Rozrodu Zwierząt i Badań Żywności Polskiej Akademii Nauk w Olsztynie.

W trakcie Konferencji wręczone zostały nagrody dla przedstawicieli poszczególnych szkół, które wzięły udział w konkursie wojewódzkim „Zdrowa żywność w szkole i przedszkolu”. Nasze Gimnazjum otrzymało dyplom wyróżnienia.

W bieżącym roku szkolnym jednym z tematów priorytetowych w naszym gimnazjum jest zdrowa żywność w szkole. Dlatego tematyka tej konferencji nie była nam obca, ale także wpłynęła na podniesienie efektów pracy naszej placówki.

Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu

Kochające serce jest zawsze młode

27 stycznia 2014 r. w **Gimnazjum im. Żołnierza Polskiego w Durągu** odbył się Dzień Seniora. Uroczystość została zorganizowana z okazji Dnia Babci i Dziadka. Imprezę dla starszych mieszkańców Durąga i okolic zorganizowali uczniowie z klasy IIA i IIB pod kierunkiem p. Magdaleny Jankowskiej i p. Anny Mateckiej. Siarczyste mrozy i nieprzyjemna aura nie przeszkodziła i zaproszeni goście dopisali. Na początku nasi seniorzy wysłuchali programu artystycznego przygotowanego przez uczniów z klasy IIA. Następnie grupa uczniów z klasy IIB zaprosiła gości do wspólnej zabawy. Młodzież przygotowała konkursy, zabawy i tańce. Humory

wszystkim dopisały, a babcie i dziadkowie aktywnie brali udział w zabawach. Były też chwile wspólnego słuchania przedziwnych i interesujących opowieści z dzieciństwa. Uroczystość zakończyła się wspólnym poczęstunkiem, przygotowanym przy pomocy rodziców naszych uczniów. Swoją pomocą służyły również panie z obsługi. Wszystkim, którzy przyłączyli się do zorganizowania tego spotkania, serdecznie dziękujemy.

Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu

Wielkopostny gest miłosierdzia

Wolontariusze Szkolnego Koła Caritas bł.ks. Jerzego Popiełuszki, działającego przy **Zespole Szkolno-Przedszkolnym w Butrynach**, przeprowadzili już VI Ogólnopolską Zbiórkę Żywności Caritas pod hasłem: TAK, POMAGAM!

8 wolontariuszy z klas III-V, 4 rodziców i opiekun SKC w piątek i w sobotę zbierali artykuły spożywcze w trzech sklepach sieci „Biedronka” w Olsztynie. Tym razem zebraliśmy ok. 1t żywności, którą przeznaczymy na dożywianie naszych uczniów i na pomoc dla potrzebujących rodzin. Jesteśmy wdzięczni drogim rodzicom naszych wolontariuszy, którzy z Chaberkowa, Bałd, Bałdzkiego Pieca i Butryn przywieźli ich na akcję do Olsztyna.

W szczególny sposób chcielibyśmy podziękować Agencji Eventowej BARTBO z Butryn, która znowu pomogła nam przewieźć zebraną przez nas żywność.

Krzysztof Gajewski
Szkolne Koło Caritas Bł.Ks. Jerzego Popiełuszki
przy Zespole Szkono-Przedszkolnego w Butrynach

Zdrowe żywienie w szkole

Dyrektorzy Szkół z terenu całej Polski spotkali się na wspólnym szkoleniu celem całościowego podejścia placówek oświatowych do aktywności fizycznej połączonej ze zdrowym żywieniem w szkole. Szkolenie z warsztatami skierowane było przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Ośrodek Rozwoju Edukacji szczególnie do 108 Dyrektorów z Krajowym Certyfikatem Szkoły Promującej Zdrowie; z których zakwalifikowało się 25 szkół wśród nich nasze Gimnazjum im. Żołnierza Polskiego w Durągu, które reprezentowane było przez Grażynę Lipińską - Dyrektora Gimnazjum.

Podczas trzech dni w Ośrodku Rozwoju Edukacji w Sulejówku dyrektorzy zajęli się tematyką:

1. Nadwaga i otyłość wśród dzieci i młodzieży – skala zjawiska.
2. Profilaktyka nadwagi i otyłości – rola i działania szkoły.
3. Zdrowe żywienie w szkole – podejście całościowe – polityka szkoły.
4. Aktywność fizyczna w szkole – podejście całościowe – polityka szkoły.
5. Planowanie działań szkoły zgodnie z koncepcją przy Szkole Promującej Zdrowie.
6. Kształtowanie pozytywnego wizerunku ciała u dzieci.
7. Czego nie robić ucząc o odżywianiu i jego zaburzeniach.
8. Etapy wdrożenia programu w szkole.

Realizowana ona będzie przez nauczycieli wśród uczniów.

Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu

Noworoczne Spotkanie z Mikołajem

1 lutego 2014 r. w progi naszego **Gimnazjum im. Żołnierza Polskiego w Durągu** zaprosiliśmy wszystkich Milusińskich z Durąga i okolic od 2 do 10 lat ze swoimi Rodzicami lub Opiekunami na Noworoczne Spotkanie z Mikołajem. Wszystkie dzieci chętnie przybyły na to spotkanie. Podczas tego wieczoru frekwencja mimo zasypanych dróg i ścieżek dopisała nam wspaniale. Spotkanie rozpoczęliśmy z Chustką Animacyjną, aby wszyscy mogli się zintegrować. Wszystkie dzieci bawiły się z wielkim entuzjazmem, biorąc udział w przygotowanych konkursach takich jak:

1. Gorące krzesefeczka.
2. Picie mleka.
3. Rozpoznaj swojego Rodzica.
4. Dmuchanie balonów.
5. Bieg z jajkiem na łyżce.
6. Rysowanie choinki na kartce A3.
7. Rysowanie gwiazd kredą na podłodze.

Za udział i wysiłek włożony w powyższe konkursy wszyscy uczestnicy byli nagrodzeni. Panie z Obsługi zadbały o gorącą herbatkę, czy też kawkę, a dla spragnionych ochłody czekało mleczko w kartoniku. Rodzice i Opiekunowie wraz ze swoimi pociechami w oczekiwaniu na przybycie Mikołaja z Laponii mogli częstować się ciepłutkimi paczkami, faworkami i oponkami - pysznymi, bo wypieczonymi przez Panią Danusią i Panią Marzenkę. Pomocne zdały się Wolontariuszki naszego gimnazjum Iza, Kornelia i Wioletta, które śpieszyły z pomocą dla najmłodszych, aby czuli się dobrze.

Wielką niespodzianką dla zaproszonych dzieci był Mikołaj, ale tym razem nie jeden tylko aż trzech, którzy rozbawili wszystkich zgromadzonych. Dzieci przywitały ich brawami oraz przygotowanymi piosenkami i wierszykami. Śnieżynki i Mikołaje wręczyli dla wszystkich dzieci obecnych na spotkaniu symboliczne paczuszki przygotowane w podziękowaniu za przybycie na wieczór z Mikołajem.

Podczas spotkania wybrano Królową Wieczoru, którą została Julka Kugler oraz Króla Wieczoru, którym został

Kondrat Śliwiński. Wręczono im symboliczne nagrody za przygotowane stroje karnawałowe, które zauważone zostały przez jury konkursowe.

Za piękne przebrania wszystkim dzieciom serdecznie dziękujemy i prosimy o przebrania podobne za rok. Wśród przebranych dzieci był batman, myszka, cyganka, królewna, pirat, rycerz, biedroneczka, tygrysek, pani Noc, króliczek i wiele innych ciekawych postaci.

Dyrektor Gimnazjum im. Żołnierza Polskiego w Durągu bardzo serdecznie dziękuje wszystkim tym, którzy włączyli się do tego przedsięwzięcia, które jest od kilkunastu lat kultywowane w naszej placówce. Dziękuję Paniom: Ali, Ewie, Anecie, Danusi, Hani, Wiesi, Marzenie i Panu Tadeuszowi za wkład pracy, aby to spotkanie miało swój finalny efekt i ogólne zadowolenie.

*Grażyna Lipińska
Gimnazjum w Durągu*

Międzynarodowy Dzień Przytulania

Międzynarodowy Dzień Przytulania obchodzony jest 31 stycznia oraz 24 czerwca. Tego dnia można uściskać bezkarnie każdą napotkaną osobę: sąsiadkę, chłopaka, kolegę. W tym dniu więcej czułości należy okazać swoim domowym pupilom. Międzynarodowy Dzień Przytulania to bardzo przyjemne święto, które wywołuje uśmiech na twarzy zarówno przytulającego jak i przytulanego. Przytulanie daje człowiekowi wiele radości. W czasie przytulania uwalnia się endorfina, która odpowiedzialna jest za odczuwanie przyjemności i poprawę nastroju.

W tym szczególnym dniu, życzę Każdemu Uczniowi, Rodzicowi, Opiekunowi, Nauczycielowi, Pracownikom oraz Każdemu Przyjacielowi Naszego Gimnazjum serdecznego przytulania, aby chociażby na chwilkę móc czuć się Kimś wyjątkowym i móc przekazać od siebie promienną energię na cały rok lub pół roku - do czerwca 2014 r.

*Grażyna Lipińska
Gimnazjum iw Durągu*

Dzień na TAK

Klub Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu **Zespołu Szkół Zawodowych i Ogólnokształcących w Morągu** od kilku lat organizuje 21 marca „Dzień na TAK”. Jest to dzień, w którym wolontariusze różnymi sposobami zwracają uwagę na potrzeby innych, na integrację i budowanie lepszego świata. W tym roku zaprosiliśmy do wspólnego przemarszu przez miasto młodzież ze Specjalnego Ośrodka Szkolno Wychowawczego z Szymanowa, podopiecznych Warsztatu Terapii Zajęciowej oraz dzieci ze Szkoły Podstawowej nr 3. Była również liczna grupa uczniów naszej szkoły. Uczestnicy przemarszu nieśli transparenty z hasłami promującymi dobro, częstowali przechodniów cukierkami oraz wręczali bileciki z dobrym przestaniem. Akcja spotkała się z bardzo dobrym odbiorem. Dzięki miłym słowom, a także pięknej pogodzie na twarzach mieszkańców Morąga pojawiał się serdeczny uśmiech.

Pomysłodawcą „Dnia na TAK” jest Fundacja „Świat na Tak”, która promuje dobro i dialog między ludźmi.

*Agnieszka Stańczak
Opiekun Klubu Wolontariuszy*

Rodzinka.pl

Rodzinka.pl – pod takim tytułem 14 marca 2014 r. odbyło się spotkanie integracyjne rodziców i uczniów klasy 1a **Gimnazjum nr 1 w Ornece**.

Rodzice i inni członkowie rodzin stawili się tłumnie w auli szkoły, gdzie uczniowie przygotowali wzruszającą część artystyczną. Przy swoich ulubionych utworach muzycznych rodzice usłyszeli wiele ciepłych słów i otrzymali kwiaty od swoich dzieci.

Drużyna część tej imprezy, to część rozrywkowa. Wycieczka do zoo, taniec z balonami, taniec na gazecie, kareta i gorące krzesła to zabawy, w których wzięli udział dzieci i rodzice. Dużo biegania, jakiś upadek, a poza tym mnóstwo śmiechu.

Uczniowie zadbali też o oprawę muzyczną, a przy kawie i słodkościach cała grupa bardzo miło spędziła wieczór.

Jako rodzic przyznaję 10 punktów za pomysł i organizację. Jestem też pod wrażeniem samodzielności naszych dzieci. Oby więcej takich spotkań.

Rodzic B. Z.

Ośmiu Wspaniałych

Gala XII Edycji Powiatowego Samorządowego Konkursu Nastolatów „Ośmiu Wspaniałych”

11 marca 2014 r. pod patronatem Starosty Ostródzkiego, Włodzimierza Brodiuka odbyła się uroczysta Gala Powiatowego Samorządowego Konkursu Nastolatów „Ośmiu Wspaniałych”. Najlepsi Wolontariusze należą do „Klubów Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu” i „Szkolnych Kół Wolontariatu” w wielu szkołach na terenie Powiatu Ostródzkiego. Do konkursu nominowano 11 Wolontariuszy:

Jessicę Bohdiel, Oliwię Chorążewicz, Paulinę Filipek, Dominikę Jonik, Paulinę Malinowską, Marlenę Mazurowską, Annę Piontkowską, Milenę Sochocką, Aleksandrę Szostek, Joannę Zakrzewską, Dominikę Klaudię Zychalak.

Jury w składzie: Jolanta Dakowska, Irena Anna Rubczewska, ks. Paweł Sufleta, Bożena Janowicz, Anna Gada i Stanisław Makowski po wnikliwej analizie zgłoszeń i wysłuchaniu kandydatów wyłoniło laureatów – „Wspaniałych Powiatu Ostródzkiego”:

Dominikę Klaudię Zychalak, Paulinę Filipek, Jessicę Bohdiel, Annę Piontkowską, Dominikę Jonik, Marlenę Mazurowską, Aleksandrę Szostek, Joannę Zakrzewską.

Laureatką XII Edycji Powiatowego Samorządowego Konkursu Nastolatów „Ośmiu Wspaniałych” została Dominika Klaudia Zychalak.

W Gali wzięli udział honorowi goście: Wicemarszałek Województwa Warmińsko-Mazurskiego - Gustaw Marek Brzezina, Pełnomocnik Marszałka Województwa Warmińsko-Mazurskiego ds. Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi - Joanna Glezman, Przedstawiciel Wojewódzkiej Rady ds. Rodziny - Anna Piotrowska-Prot, Redaktor Naczelny Posańca Warmińskiego – Gościa Niedzielnego - ks. Piotr Sroga, Radni Miasta Ostróda, Gminy Ostróda i Powiatu Ostródzkiego, Dyrektorzy Szkół i Placówek Oświatowych, Opiekunowie Klubów Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu i Szkolnych Kół Wolontariatu, media lokalne, Przedstawiciele Organizacji Pozarządowych. Najważniejsi Goście to Nominowani Wolontariusze i ich Rodzice, Przyjaciele idei wolontariatu.

Galę uświetnił występ Grupy Teatralnej „Maska” z Gimnazjum im. ks. Jana Twardowskiego w Ostródzie pod kierownictwem Jolanty Pruchniewskiej.

Galę przygotował Wydział Kultury, Sportu i Współpracy z Sektorem Pozarządowym Starostwa Powiatowego w Ostródzie, Gimnazjum im. ks. Jana Twardowskiego w Ostródzie.

Dorota Hilińska

